

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 2047/19
26.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Гордане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца "НЕТА LEASING" д.о.о. Београд, ул. Булевар Михајла Пупина бр. 115г, кога заступа адвокат Милорад Мићовић из Београда, ул. Булевар краља Александра бр. 24, против првотуженог "SAMALD KV COMERC" д.о.о. Нови Пазар, ул. Черкез Махала бб, и друготуженог АА из ....., ул. ...., ради накнаде штете, вредност предмета спора 327.439,78 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 30 П 1393/18 од 05.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 30 П 1393/18 од 05.07.2018. године у ставу II изреке пресуде.

II Иста пресуда **ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА** у ставу III изреке пресуде и решава:

ОБАВЕЗУЈУ СЕ првотужени и друготужени да тужиоцу солидарно плате износ од 99.439,26 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно исплате износ од 13.727,17 динара са законском затезном каматом од 01.03.2015 године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу на исплату износа од 138.727,17 динара са законском затезном каматом од 01.03.2015. године до исплате. Ставом III изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду у ставовима II и III изреке због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Посебно указује на битну повреду одредаба поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, наводећи да побијана пресуда има недостатака због којих се не може испитати, да је изрека пресуде неразумљива и да у

пресуди нису наведени разлози о битним чињеницама. Истиче да првостепени суд без основа није признао тужиоцу право на накнаду трошкова мониторинга, јер првотужени ни у једном тренутку након раскида уговора није исказао намеру да тужиоцу врати предмет лизинга, услед чега је тужилац био принуђен да ангажује привредно друштво које се бави услугама мониторинга да пронађе и одузме возило од првотуженог. Истиче да је наведено привредном друштву платио износ од 369,59 евра, односно 47.956,76 динара за наведену услугу. Осим тога истиче да тужиоцу без основа нису признати трошкове превоза предметног возила, а да је судски вештак паушално и без и једног параметра проценио да је цена транспорта 200,00 евра. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи првостепену одлуку у ставовима II и III изреке, те да тужбени захтев усвоји у целини, а тужене обавезе да тужиоцу накнаде трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Одговором на жалбу првотужени оспорава све жалбене наводе тужиоца, па предлаже да Привредни апелациони суд жалбу одбије и потврди првостепену пресуду у побијаном делу.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 386. Закона о парничном поступку Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана у погледу одлуке о главној ствари, а основана је у погледу одлуке о трошковима поступка.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се указује без основа жалбом тужиоца. Првостепена пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама који су у складу са стањем у спису предмета.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 152.446,34 динара са законском затезном каматом од 01.03.2015. године на име накнаде штете након раскида уговора о финансијском лизингу. Пресудом првостепеног суда од 03.10.2017. године правоснажно је одлучено о делу тужбеног захтева у износу од 174.948,88 динара са законском затезном каматом од 01.03.2015. године до исплате, тако што је тужбени захтев у наведеном делу усвојен.

Према чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка тужилац је са првотуженим био у пословном односу на основу уговора о финансијском лизингу бр. ЦА 01554 од 27.06.2011. године, којим је тужилац као давалац лизинга дао првотуженом као примаоцу лизинга моторно возило марке Fiat Punto Classic Van 1.2 година производње 2011, а првотужени се обавезао да тужиоцу плати утврђену накнаду. Тужилац је са друготуженим закључио уговор о јемству, којим се друготужени обавезао да тужиоцу испуни пуноважне и доспеле обавезе првотуженог. Међу парничним странкама није било спорно да је тужилац извршио своју уговорну обавезу и првотуженом предао предмет лизинга. Такође није спорно да је тужилац предметни уговор раскинуо једнострано 05.11.2013. године због неплаћања лизинг накнада у складу са чл. 9. уговора. Након стицања државине на предмету лизинга, тужилац је предметно возило продао правном лицу „Star vision” за износ од 466.094,38 динара дана 13.03.2014. године. У првостепеном поступку изведен је доказ вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, па из налаза и мишљења вештака првостепени суд утврђује да тужиочево потраживање на дан 01.03.2015. године износи 188.672,05 динара. Како је пресудом од 03.10.2017. године тужбени захтев усвојен за износ од 174.948,88 динара, то првостепени суд усваја тужбени захтев за износ од 13.723,17 динара са припадајућом законском затезном каматом, док у преосталом делу тужбени захтев одбија и то за износ од 138.723,17 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Образлаже да тужилац преко износа од 188.672,05 динара није доказао основаност свога потраживања, а посебно да није доказао основаност потраживања по основу трошкова мониторинга и одузимања предмета лизинга, као и трошкове по основу транспорта возила у износу који је обухваћен тужбеним захтевом.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио за износ од 138.723,17 динара са припадајућом законском затезном каматом. Парничне странке су биле у пословном односу на основу уговора о финансијском лизингу који је раскинут једностраним раскидом дана 05.11.2013. године од стране тужиоца због неплаћања неизвршења уговорних обавеза од стране туженог. Тужилац је предмет лизинга продао трећем лицу за износ од 466.094,38 динара дана 13.03.2014.године. Тужилац у смислу чл. 29. Закона о финансијском лизингу има право на повраћај предмета лизинга као и право на накнаду претрпљене штете. Према чл. 31. Закона о финансијском лизингу накнада штете проузроковане неплаћањем лизинг накнаде треба даваоца лизинга да доведе у положај у коме би се налазио да је прималац лизинга испунио своју обавезу у складу са уговором. У првостепеном поступку је из налаза и мишљења вештака утврђено да тужиочево потраживање по основу накнаде штете на дан 01.03.2015. године износи 188.672,05 динара. Наведени износ обухвата неотписану вредност до истека трајања уговора, обавезе првотуженог по основу неплаћених лизинг рата и затезних камата, као и трошкове тужиоца по основу транспорта предмета лизинга, опомене за плаћање, полисе осигурања и накнаде за извод код Агенције за привредне регистре. Нема доказа да је тужилац претрпео штету преко наведеног износа.

Правилан је закључак првостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова, који су према наводима тужбе, настали ангажовањем привредног друштва за проналажење и одузимање предмета лизинга од првотуженог. Наведени трошак не може се сматрати нужним трошком, а исти није уговорен између парничних странака. Тужилац у смислу чл. 29. Закона о финансијском лизингу има право на повраћај предмета лизинга након раскида уговора, а законом је у чл. 30. прописан и посебан поступак за стицање државине на предмету лизинга. Нема доказа да је тужилац водио наведени поступак или да је водио други законом прописани поступак за стицање државине на предмету лизинга. Нема доказа да је туженог позивао да предмет лизинга врати, те да тужени није поступио по позивима тужиоца, а такође у спису предмета нема доказа да је тужилац заиста имао предметни трошак. Тужилац је током поступка доставио рачун који је он туженом испоставио на име накнаде трошкова мониторинга, али нема доказа да је треће лице тужиоцу испоставило рачун у наведеном износу, нити да је тај рачун плаћен.

Првостепени суд даље правилно закључује да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза предмета лизинга у износу који је тужбеним захтевом обухваћен, а имајући у виду да је из налаза и мишљења вештака утврдио да је уобичајена цена за ту услугу 200,00 евра, насупрот износу који је тужилац обухватио тужбеним захтевом од 457,80 евра. Тужени је током поступка оспорио захтев тужиоца за накнаду трошкова превоза преко износа од 200,00 евра, а тужилац није пружио доказе да је треће лице тужиоцу испоставило фактуру у наведеном износу, те да је тужилац овај износ и платио трећем лицу. Произлази да нема доказа о умањењу тужиочеве имовине за износ трошкова превоза и трошкова мониторинга, па је одлука првостепеног суда којом је у наведеном делу тужбени захтев одбио правилна. Нема доказа ни о умањењу тужиочеве имовине за преостали износ за који је тужбени захтев одбијен, из ког разлога је првостепена пресуда у ставу II изреке потврђена.

Међутим, одлучујући о трошковима парничног поступка, првостепени суд није правилно применио одредбе чл. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку. Тужилац је у току поступка поставио опредељени захтев за накнаду трошкова поступка, док тужени трошкове нису тражили. Тужилац је у овом спору успео са 58% свога захтева. Укупни трошкови тужиоца током поступка износе 171.447,00 динара и то за састав три поднеска по 6.000,00 динара, за заступање на три одржана рочишта по 7.500,00 динара, за заступање на 5 неодржаних рочишта по 4.500,00 динара и састав жалбе 12.000,00 динара све по АТ, затим 30.000,00 динара на име трошкова вештачења и на име судске таксе за тужбу, првостепену пресуду и жалбу по 22.149,00 динара. Сразмерно успеху у спору тужилац има право на накнаду трошкова поступка у износу од 99.439,26 динара. Како тужени нису поставили захтев за накнаду трошкова поступка, то је првостепена пресуда преиначена у ставу III изреке, па је на основу чл. 165. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу II изреке ове пресуде.

Одлука као у ставу I изреке пресуде донета је применом чл. 390. Закона о парничном поступку.

Тужилац нема право на накнаду трошкова другостепеног поступка, јер је уложио неосновану жалбу у погледу одлуке о главној ствари, па је на основу чл. 165. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу III изреке пресуде.

ТВ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА -СУДИЈА
Татјана Влаисављевић